

[Statsministeren]

Rigsrevisionens bemærkninger om gebyropkrævningen på politiets område behandles derimod i beretningens afsnit IV. B. om kalkulation, hvilket som anført andetsteds i beretningen også er et spørgsmål om manglende hjemmel. Rigsrevisionen anfægter således næppe det i svaret på spm. nr. S 873 nævnte synspunkt, hvorefter der i lovgivningen på politiets område har været udtrykkelig lovhjemmel til at udstede bekendtgørelser med regler om gebyrer.

Spm. nr. S 902

Til *statsministeren* (11/6 92) af:

Tom Behnke (FP):

»I svar på spørgsmål nr. S 873 oplyser statsministeren, at Justitsministeriet i en række spørgsmål fra Finansudvalget og fra medlemmer af Folketinget gentagne gange har redegjort for den retsopfattelse, der har ligget til grund for ministeriets opkrævning af gebyrer. Er det ikke netop den retsopfattelse, som Rigsrevisionen kritiserer, og er det ikke korrekt, at specielt Justitsministeriet flere gange gennem de sidste år er blevet gjort bekendt med, at det var en uholdbar situation?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 901).

Svar (22/6 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Rigsrevisionen har i konsekvens af de kritiske synspunkter, der er indeholdt i beretningen, som en mulig løsning peget på, at størrelsen af gebyrer og afgifter ved en ændring af lovgivningen optages direkte i loven, og at det eventuelt samtidig i bemærkningerne til lovforslaget for en sikkerheds skyld tilkendegives, at indtægtsprovenuet ikke behøver at svare til udgifterne på de pågældende områder.

I overensstemmelse med Rigsrevisionens bemærkninger er stort set alle betalingsordninger på Justitsministeriets område ved lov nr. 386 af 20. maj 1992 optaget direkte i lovgivningen på de pågældende områder.

Spm. nr. S 903

Til *statsministeren* (11/6 92) af:

Tom Behnke (FP):

»I svar på spørgsmål nr. S 873 oplyser statsministeren, at kammeradvokaten i sit responsum har udtalt, at Justitsministeriet ikke ved fastsættelse af gebyrerne har overskredet grænserne for det skøn, der er indeholdt i hjemmelsgrundlaget, og at der derfor ikke kan blive tale om at tilbagebetale nogen del af de gebyrer, der allerede er opkrævet. Er det i den forbindelse ikke korrekt, at kammeradvokaten er betalt af regeringen til at varetage regeringens interesser, og at kammeradvokatens udtalelser derfor ikke har den store vægt i den juridiske fortolkning, hvor kammeradvokaten desuden står bemærkelsesværdigt alene?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 901).

Svar (22/6 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det kan generelt oplyses, at kammeradvokaten er en privat advokatvirksomhed, der varetager udførelsen af retssager og yder anden advokatmæssig bistand til staten.

I civilretlige sager ved domstolene, hvor staten er part, er det derfor kammeradvokaten, der møder på statens vegne.

Kammeradvokaten fungerer tillige som juridisk konsulent for samtlige statsinstitutioner. Kammeradvokatens rådgivning vil i den forbindelse selvsagt ske ud fra, hvad han på baggrund af en juridisk vurdering finder korrekt.

Med hensyn til bevillingsmæssige spørgsmål fremgår det udtrykkelig af budgetvejledning 1992 pkt. 31.24, at kammeradvokatens udtalelse kan lægges til grund ved stillingtagen til spørgsmål om afholdelse af visse udgifter. Afgørende er i den forbindelse, om det efter kammeradvokatens vurdering må anses for overvejende sandsynligt, at staten i tilfælde af søgsmål vil blive dømt til at udrede den pågældende udgift.

Det kan afslutningsvis oplyses, at kammeradvokaten oppebærer et fast årligt honorar for at stå til rådighed med telefonisk og anden kortvarig mundtlig rådgivning. I øvrigt oppebærer kammeradvokaten – på samme måde som andre advokater – salær for den enkelte sag, herunder for udarbejdelse af responsa.